

[Ninn-Hansen.]

sympati for de to lovforslag, der er fremsat, ikke er lige stor, så har den højtærede minister forstået dem ganske rigtigt.

Svend Haugaard: Bekæmpelsen af smitsomme sygdomme må nødvendigvis være en international opgave. Som bekendt standser sygdomme ikke ved landegrænserne, hvor meget man end spærrer af. Og så ville det i øvrigt være et dårligt bidrag til den nye tid, hvor vi gerne skulle tænke i medmennesker, hvis ikke vi 100 pct. gik ind for en international sygdomsbekæmpelse.

Verdenssundhedsorganisationen har med ret små midler udført et meget dygtigt arbejde. Hvor bevillinger til rustninger i reglen flyder forholdsvis ubegrænset, har verdenssundhedsorganisationen næsten konstant været i nød for tilstrækkelig økonomisk bistand. En sygdom som malaria f. eks., som årlig bortriver ca. 3 mill. mennesker, kunne omtrent have været udryddet i dag, hvis man blot havde villet stille de nødvendige midler til rådighed. Jeg har personlig et par gange haft den oplevelse på meget nært hold at se verdenssundhedsorganisationen i arbejde, og jeg føler trang til at sige, at jeg er fuld af beundring for den indsats, der gøres igennem denne organisation.

Danmark har ingen hovedkontorer for FN's hjælpeorganisationer, som en del andre lande har det, men vi blev i 1957 tildelt et europæisk regionalkontor for verdenssundhedsorganisationen. Jeg synes, det falder ganske naturligt, at netop denne gren af det internationale arbejde finder sin boplads her, idet Danmark gennem serum-institutets og tuberkulosebekæmpelsens fortrinlige internationale indsats har gjort sig virkelig fortjent dertil, men jeg mener, det ville være en forsmædelse for os, hvis verdenssundhedsorganisationen efter få års ophold her i landet skulle tvinges til at flytte, fordi vi ikke stiller de nødvendige lokaler til rådighed. Det er for så vidt forsmædeligt nok, at det overhovedet har været nødvendigt at true med at flytte bort, blot for at få os til at reagere. Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen talte noget om vor store gæstfrihed. Det er så som så med gæstfriheden, når gæsterne må true med at flytte, for at de kan blive ordentlig behandlet.

Der kan ikke være nogen som helst tvivl om, at vi må skaffe både de nødvendige arealer og også de nødvendige midler til at bygge de bygninger, der skal være på arealerne. Det må forudses, at organisations stigende betydning, ikke mindst for de tekniske bistandsprogrammer, vil kræve stadig mere plads, og det er derfor ikke ubegrundet, at man har undersøgt muligheden for at finde en helt ny placering; men når, som det er tilfældet, denne ikke kan findes inden for en radius af 25-30 km og det så tilmed ville være en langt dyrere løsning, fordi den nuværende bygning, som dog dækker en god del af behovet, måtte opgives, er det absolut ikke nogen brugbar løsning.

Principielt er der noget tiltalende i, at man flytter institutioner bort fra storbyerne, men det ville dog være ganske urimeligt, at det skulle være en international organisation som verdenssundhedsorganisationen, der skulle lægge for. Det foreliggende lovforslag åbner mulighed for en tilfredsstillende løsning i hvert tilfælde i en årrække fremover. Men naturligvis kan der være ubehageligheder for kvarterets beboere i forbindelse med planens gennemførelse, og jeg tænker her især på lukningen af Scherfigsvej. Jeg har dog svært ved at se, at ubehaget er slet så stort, som grundejerforeningen vil påstå, men det er ret naturligt, at man tænker mere lokalt end alment i sådanne situationer.

Ekspropriationer er altid ubehagelige. Jeg mener dog, der er forskel på formålet. Jeg ville personligt hellere ekspropriere til verdenssundhedsorganisationen end være med til nogle af disse ekspropriationer, der forberedes i visse dele af landet; jeg tænker på visse egne i Vestjylland.

Når Københavns kommune har givet dispensation fra servitutbestemmelserne og der tages tilbørligt hensyn til beboernes færdselsinteresser, kan der for mig ikke være nogen tvivl om berettigelsen i at give den lovmæssige sikkerhed for, at udvidelsen kan ske i tilslutning til de nuværende bygninger. Men jeg vil gerne lægge vægt på, at jeg synes, det ville være rigtigt, at et udvalg får lejlighed til at høre begge parter i sagen og ikke mindst får en vægtig begrundelse for, at man er nødt til at tage et stykke af Scherfigsvej i stedet for eventuelt at ophæve